

Wie kiest voor een (para)medische opleiding doet dit vrijwel altijd uit overtuiging. Eenmaal afgestudeerd ligt een carrière in het gekozen vakgebied dan ook in de lijn der verwachting. Toch komt het regelmatig voor dat professionals besluiten het roer volledig om te gooien. Soms omdat de medische sector tóch niet biedt wat ervan werd verwacht of omdat een ander vak uiteindelijk meer voldoening geeft. Dit is de vijfde aflevering in een serie over niet-praktiserende vakgenoten die een andere weg insloegen.



## Van KNO-arts naar muzikant

# ‘De cirkel is gesloten’

KNO-arts Roelf Backus (60) combineerde jarenlang een leven in het ziekenhuis met dat van een semi-professionele muzikant. Toen dat tóch te druk werd koos hij voor het medische. Fusieperikelen en veranderingen in de zorg dreven hem weer richting muziek. Samen met zijn vrouw Chris treedt hij nu op onder de naam Daisy Belle.

Tekst **Herman Elzinga** Fotografie: **Ineke Oostveen**

**C**elebration van Kool & The Gang, *Disco Inferno* van The Trammps, of een medley van KC and The Sunshine Band. Wie bij dit soort nummers graag de dansvloer onveilig maakt zal een topavond hebben bij een optreden van voormalig KNO-arts Roelf Backus en zijn vrouw Chris. Maar als het duo Daisy Belle hebben ze ook moderner materiaal, van bijvoorbeeld Robbie Williams en Jennifer Lopez, op het programma staan. Als er maar geswingd kan worden; met af en toe een wat rustiger intermezzo om weer even op adem te komen.

“Het is wel grappig hoe er soms wordt gereageerd op de muziek die ik maak”, zegt Backus. Vooral oud-collega’s uit het medische circuit vonden en vinden zijn voorliefde voor popmuziek een beetje vreemd. “Veel dokters bespelen zelf een instrument – piano of viool of iets dergelijks – en dan hele correcte muziek. Popmuziek is natuurlijk *not done*.”

Maar *not done* was voor Roelf Backus nooit zo aan de orde als het ging om zijn liefde voor de rock ‘n’ roll. En die werd al vroeg gewekt met het nummer

*Apache* van The Shadows. We schrijven 1961 en gitarist Hank B. Marvin van de begeleidingsgroep van Cliff Richard ontstak een vuurtje bij Roelf Backus dat tot op de dag van vandaag vlamt. Datzelfde jaar kreeg hij een gitaar voor zijn verjaardag en bracht René Nodelijk – van *René and his Alligators* – hem de grondbeginselen van de rock ‘n’ roll bij. De voorman van de indertijd fameuze Haagse band speelde in de populaire Indorock stijl, die ook de favoriete stijl van Backus zou blijven. Als gitarist is hij verder autodidact; noten heeft hij nooit leren lezen.

### Semi-professioneel

Midden jaren zestig belandde Roelf Backus in de semi-professionele muziek. Indische jongens uit zijn woonplaats Rijswijk hadden van hem gehoord en vroegen hem als gitarist. In 1966 formeerde Backus met drie anderen *The Groovy’s*, een coverband waar hij maar liefst 22 jaar aan verbonden zou blijven, en die overigens nog steeds bestaat.

Wie:  
**Roelf Backus (60)**

Was:  
**22 jaar KNO-arts**

Is nu:  
**Muzikant**

[www.daisybelle.nl](http://www.daisybelle.nl)  
[www.roelfbackus.nl](http://www.roelfbackus.nl)

**“HET IS WEL GRAPPIG HOE  
ER SOMS WORDT GEREAGEERD  
OP DE MUZIEK DIE IK MAAK”**

Maar hoewel muziek maken voor Roelf Backus altijd een soort levensbehoefte is gebleven was er nog iets anders dat hij heel graag wilde: arts worden. In 1972 kwam het er alsnog van en meldde hij zich als wat oudere student bij de studie medicijnen in Leiden. Voordeel was wel dat de studie nu kon worden bekostigd met de verdiensten uit de muziek, want de optredens gingen in het weekend gewoon door. Na Leiden ging Backus zich specialiseren in Utrecht en in 1984 begon hij als KNO-arts in het Zeister Ziekenhuis (later Lorentz Ziekenhuis; nu Diakonessenhuis locatie Zeist). Een paar jaar hield Roelf Backus het nog vol om in de weekends – als hij tenminste geen dienst in het ziekenhuis had – met The Groovy’s op te treden. Maar in 1988 zette hij dan toch een punt achter zijn muzikale carrière en richtte zijn aandacht volledig op zijn werk als arts. “Ook in die periode ging er trouwens geen dag voorbij of ik had wel even een gitaar in mijn handen”, zegt hij nu. En toen er eind jaren negentig een activiteit op de school van zijn kinderen was - waarbij ouders muziek gingen maken - was hij dan ook van de partij. Net als zijn vrouw Chris die bij die gelegenheid wat zong. Dat beviel zó goed dat het idee begon te rijpen om wat vaker af en toe op te treden.

Met behulp van zogeheten midi-bestanden (een soort digitale orkestbanden) zijn Chris en Roelf Backus in staat om een volwaardig optreden te verzorgen. De muziek van bekende hits is veelal ingespeeld door professionals en door Roelf zodanig bewerkt, dat het bijna niet van het origineel is te onderscheiden. Zang en leadgitaar worden weggelaten en live meegespeeld en gezongen. “We zijn nummers gaan instuderen, veel werk uit de jaren zeventig en tachtig. Muziek die we zelf nog steeds heel leuk vinden en ook juist weer ‘in’ begint te raken. Op bescheiden schaal zijn we vervolgens gaan optreden.”

### **Gedwongen huwelijk**

Intussen liep het voor Roelf Backus als medische professional allemaal wat minder lekker. Het Lorentz Ziekenhuis belandde in een fusie met het Diakonessenhuis Utrecht. “Als zoveel collega’s van mijn generatie begon ik een beetje af te knappen op hoe het er in de zorg aan toging. Raamovereenkomsten, managers, fusies, particuliere initiatieven, DBC’s, dat soort dingen. En de patiënt die steeds meer op de achtergrond kwam te staan. Maar vooral de fusieperikelen deden mij de das om. Het voelde toch als een gedwongen huwelijk, waarbij twee totaal verschillende culturen moesten samengaan. In Zeist waren wij als KNO-artsen met z’n tweeën,

maar we raakten helemaal ondergesneeuwd. Ook dingen waarvan wij vonden dat we ze goed hadden geregeld moesten dan opeens anders.”

Zijn collega trok zijn conclusies en vertrok naar een ander ziekenhuis. Om toch nog op ‘zijn’ manier te kunnen blijven werken besloot Backus alle diensten op de Zeister locatie zelf te gaan draaien. “Als er dan vlak voor het weekend iets niet helemaal goed was gegaan, dan waren het in elk geval mijn eigen fouten die ik moest herstellen. Maar op den duur werd het continu draaien van diensten toch een enorme last. En al dat gedoe dat voortkwam uit de fusie begon ook steeds meer aan mij te vreten, ik werd er zelfs een beetje depressief van. Het was uiteindelijk eigenlijk Chris die de knoop doorhakte dat ik eerder zou stoppen. Om het financieel allemaal draaglijk te houden, zijn we kleiner gaan wonen.”

### **Geen moment spijt**

Roelf Backus heeft geen moment spijt gehad van het besluit om het ziekenhuis definitief te verlaten. De sores hebben plaatsgemaakt voor muziek maken en daar kan Backus zijn ziel en zaligheid in kwijt. “Je kunt misschien niet écht zeggen dat ik als arts ben gestopt om muziek te gaan maken, maar het is wel een heel goede hobby. Het leuke is ook dat Chris en ik muzikaal op dezelfde lijn zitten. Gemiddeld spelen we elke week wel een keertje en dat wordt alleen maar meer.”

Hoewel Backus nu vooral met muziek bezig is, heeft hij de medische wereld nog niet helemaal vaarwel gezegd. Via de website van Daisy Belle bijvoorbeeld kan worden doorgelinkt naar de Muziek, Oor & Gehoor site van Backus waar – naast veel info over muziek – ook eigen medische artikelen over zijn vakgebied te vinden zijn. “Daarnaast geef ik nascholing aan huisartsen met heel simpele en praktische tips over keel, neus en oor. Meestal zaken die niet in de studieboeken staan. Ook houd ik presentaties over technische mogelijkheden in de muziekstudio, met name het manipuleren van de zangstem en over psycho-akoestiek. Daarmee is de cirkel muziek-KNO weer gesloten en daar beleef ik dan nog wel veel lol aan.” ■

## **ARTS & auto**

VERENIGINGSBLAD VAN VVAA  
JAARGANG 73 21 JULI 2007 NR.12